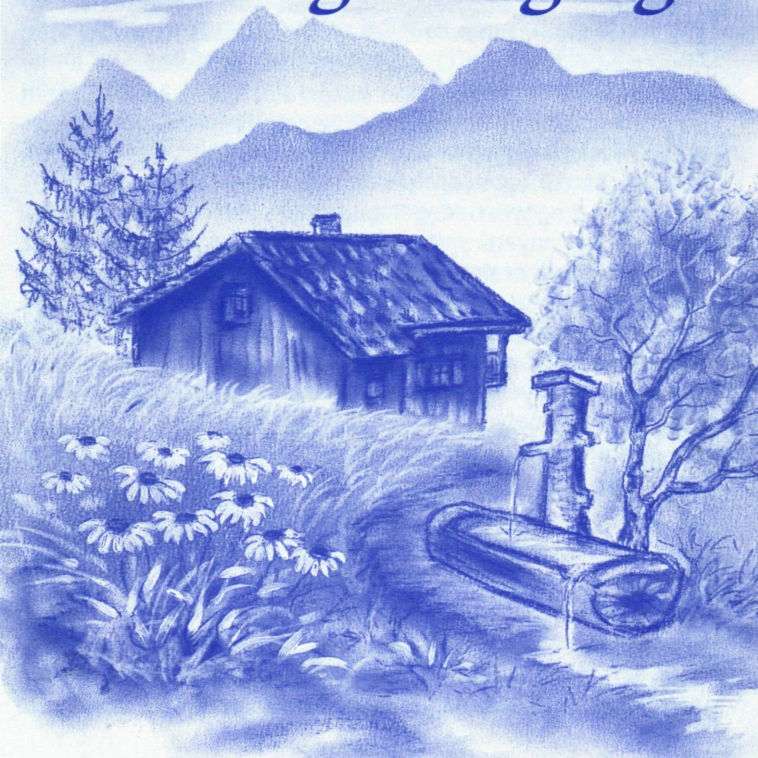

*A legnagyobb
gazdagság*

Nagy öröm számunkra, hogy a kedves Olvasónak ezt a kis füzetet – személyes köszöntésünként – átnyújthatjuk. A füzet nem szolgál reklámcélokat, és nem valamiféle szekta terjeszti. Kedves Olvasó! Talán most azt kérdezed: „Ki adja ki, és ki áll mögötte?”

Keresztyének vagyunk, tudatosan Jézus Krisztussal élünk. Megtapasztaltuk, hogy Jézus Krisztus valóság, sőt, hogy az Úr Jézus él! Ő ma is ugyanaz, aki volt!

Nem képviseljük egyetlen vallási közösség érdekeit sem és nem kötődünk egyetlen felekezethez sem. Nem toborzunk híveket egyetlen vallási irányzatnak sem, és nem akarunk senkit egyetlen felekezethez sem csalogatni. Nagy örömmel, meggyőződésből terjesztjük Isten Igéjét, anélkül hogy általa anyagi nyereségre törekednénk. Istennek az ember iránti szeretete készítet arra, hogy Őérte és másokért éljünk.

Gazdag belső nyereséget kívánunk minden Olvasónknak, és sok örömet a következő oldalak olvasása közben. Bárcsak mindnyájan eljuthatnánk ahhoz a legnagyobb gazdagsághoz, amelyet a 17 éves Olivér kapott, akiről ez a füzet többek között beszámol!

Hogyan leszek gazdag?

„Adjon lehetőséget a szerencséjének!” – hangzik a jólismert reklámszöveg. Ha egyszer végre megnyerhetném a főnyereményt vagy legalább egyszer az életben ötös találatom lenne a lottón – számtalan embernek hétről hétre ez a vágyálma.

„Hogyan lesz belőlem milliomos?” – olvastam az egyik lottótársaság reklámfüzetében. „A kilátások nagyon jók, hiszen majdnem minden második szelvény nyer!” A nagy szerencse – kézzelfogható közelségbe került!

És mégis! Kedves Olvasó, komolyan gondolod, hogy boldog lennél, ha mindent megengedhetnél magadnak, és egy nap milliók lennének a bankszámládon? Sok milliomos és lottókirály élete bizonyítja, hogy a pénz nem boldogít! Pénzük és gazdagságuk átokká lett számukra.

Nicola Sacini 243 millió líra (több mint 1,5 millió német Márka), egy addig soha nem hallott totónyeremény „boldog” nyertese lett. Élete azonban ezzel szomorú fordulatot vett. Néhány hónap múlva elvált feleségétől, házakat vásárolt, és életének tartalma kizárólag a pénz lett. Idegei azonban nem bírták a milliókat és a kísértéseket. Szegény emberként végezte később egy ideggyógyintézetben.

Nina Dyer egy angol ügyvéd lánya volt. Párizsba utazott, ahol a város vezető divatházainak dolgozott, mint manöken, majd 24 éves korában feleségül ment egy nagyiparos báróhoz, aki fiatal feleségét sok értékes nászajándék

mellett még egy karib-tengeri szigettel is megajándékozta. Mindennek ellenére nem sokáig tartott a házasság. A válás után úgy hírlett, hogy Nina átszámítva tíz millió német márkás végkielégítést kapott. Sadruddon herceggel kötött második házassága sem hozta meg számára a boldogságot. Újra válásra került a sor, és megint néhány milliós végkielégítéshez jutott. Utána nagy gazdagságban élt egy villában Párizs egyik elővárosában. Magánrepülőgépe, több luxusautója, szinte felbecsülhetetlen értékű ékszerei voltak, és háziállatnak egy szelíd fekete párducot tartott, amelyet pórázon sétáltatott. 1965 nyarán a 35 éves fiatalasszonyt holtan találták villájában. Öngyilkos lett. Szomorú vég!

A nagy boldogság – kézzelfogható közelségben! Azt kívánom neked kedves Olvasó, hogy találd meg életed boldogságát! Mióta megnyertem a „főnyereményt”, olyan gazdagság boldog tulajdonosa vagyok, amelyet semmilyen körülmények között sem szeretnék elveszíteni vagy kockára tenni. Nem értem el telitalálatot a lottón, szó sincs ilyesmiről. Életem boldogsága az Úr Jézus! Jézus Krisztus az enyém, és én az övé vagyok! Nagy örömmel mondhatom el, hogy „Uram, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezemben sorsomat. Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem” (Zsoltár 16). Már Dávid király is erről beszélhetett.

Milyen kár, ha engedjük, hogy a hazug reményeket keltő nagyszerű ígéretetek és a földi gazdagság talmi csillogása elvakítson és elámítson! Nincs-e szívünk mélyén elég gyakran hiányérzetünk, nem érzünk-e ürességet a pénz, a dicsőség és a siker ellenére is, aminek az okát saját magunknak sem tudjuk megmagyarázni? Találónan mondja egy jólismert közmondás: „Minél többje van valakinek, minél többet akar; panaszai annál nagyobbak.”

Jézus Krisztus egy olyan emberről beszél, aki egyre nagyobb házakat épített, hogy bennük egész termését elhelyezze. Ám „hirtelen, váratlanul” – olvashatjuk nagyon sok gyászjelentésben, mint ahogy erről az emberről is, akinek mindene megvolt, amit csak szíve kívánt – Isten így szólt hozzá: „Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál? Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag!” Ha van Bibliád, olvasd el egyszer a Lukács evangéliumában a 12. rész 16-34. verseit!

Kedves Olvasó, ismered már ezt a soha el nem múló gazdagságot az Úr Jézusban, aki senkivel sem hasonlítható össze? Olyan vagyon boldog tulajdonosa és örököse lehetsz, amely sohasem veszít értékéből. Nem kell tartani az inflációtól, nem kell vagyonadót fizetni utána és nem kell különböző teljesítményeket elérni érte.

Örömmel mondanék még többet a kedves Olvasónak erről a csodálatos gazdagságról és mennyei örökségről Jézus Krisztusban. Nem kell többé azzal megelégedned, hogy valami talán jut neked az életből. Csak valami? – Köszönöm, nem! Nekem az túl kevés lenne. Soha többé nem akarok ennyivel megelégedni! Mióta az Úr Jézusé vagyok, semmiért nem cserélném el azt, amit benne találtam. Isten Fia, ez a csodálatos Üdvözítő önmagával ajándékoz meg. Aki Őt megtalálta, az olyan gazdagságot talált, amelyet egyetlen ember sem vitathat el tőle. Olyan élet ez, amelyet egyedül érdemes élni! Igen, akié Ő, az Isten Fia, azé az élet, és joggal örülhet mindig, mert a legszebb még hátravan. Gazdagabbak vagyunk a sokszoros milliomosnál is, hiszen a mennyben örökség vár ránk! Nem, az egész világ nem tudja azt adni neked, amit Jézus Krisztusban találtam. Egyedül Krisztus az örömöm, aranyam, kincsem, a

legszebb kép, amelyet nézhetek, és benne megtalálom azt, ami szívemnek békességet ad!

Talán most azt mondod: „Jobban szeretnék egy vastag csekkfüzetet, mint Jézust, és nem érdekel az örök élet. – Hiszen mi hasznom nekem abból? Én ma akarok élni!” – Egy pillanat! Hatalmasan rászeded saját magadat! Légvárakat építesz és egy szalmaszálba kapaszkodsz, amely előbb-utóbb egyáltalán semmit sem használ. Biztosan senkinek sem jutna eszébe azzal dicsekedni, hogy egy szalmaszál boldog tulajdonosa, pedig amit az életben olyan nagyra becsülünk, az a halál órájában haszontalan szalmaszál-nak bizonyul.

Olvastam egy emberről, aki eltévedt a sivatagban és közel járt a szomj- és éhhalálhoz. Hirtelen egy tárgyba botlott, és azt remélte, hogy olyasmit talált, amivel szomját és éhségét csillapíthatja. Nagyot csalódott, amikor kinyitotta a csomagot. „Ó, csak gyöngyök – kiáltotta kétségbeesetten –, mit kezdjek velük?” Mennyivel értékesebb lett volna számára egy kis víz és egy falat kenyér!

A halál órájában a drágaságokkal teli páncélszekrény, a vastag pénztárca vagy a nagy bankszámla teljesen közömbösek, mert semmit sem használnak nekünk. Ne hagyj, hogy a világ csábító „gazdagsága” továbbra is becsapjon, ami valójában nem gazdagabbá, hanem mindig szegényebbé tesz.

Egy gazdag ember beismerte: „Szegény az az ember, akinek csak pénze van!” Salamon királynak, kora egyik leggazdagabb és legokosabb emberének is el kellett ismernie: „Igen nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság!”

Kedves Olvasó, egyedül Jézus Krisztus, az élet kenyere tudja szíved éhségét csillapítani, és valóban azt tudja adni,

amire szükséged van. Életet! Örök életet! Éleket és teljes megelégedést!

Sokan ahhoz a szegény emberhez hasonlítunk, aki arról álmódott, hogy mérhetetlenül gazdag. Álmában pénzzel teli zsákokat látott maga előtt az asztalon, és egyiket a másik után ürítette ki, hogy megszámolja a pénzt. A valóságban azonban szalmán feküdt, piszok, szemét, rongyok és nyomorúság vette körül – de nagy gazdagságról álmódott.

Egy barátja kereste fel, akit jól ismert, és aki már többször segített szegénynek nyomorúságában. Odalépett az alvóhoz és így szólt hozzá: „Hé, ébredj! Hoztam neked valamit! Segíteni akarok rajtad.” A szegény ember azonban mélyen aludt, és barátja hangja összekeveredett az álmával, mintha annak része lenne. Álmában gúnyosan így felelt: – „Tűnj el, nincs szükségem a segítségedre! Nem látod, milyen gazdag vagyok?”

Barátja dolgvégezetlenül hagyta ott. Amikor a szegény ember fölébredt, akkor látta, milyen rettenetes nagyot csalódott, sőt egyetlen barátját is elutasította.

Ilyen helyzetben van az az ember, aki azt hiszi, hogy gazdag és nincs szüksége Istenre. Vélt gazdagsága csak álmában létezik. Jézus Krisztus azonban a mennyből jött közénk. Szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjunk, gazdagok Istenben, gazdagok az örökkévalóság számára.

Kedves Olvasól Ha megismernéd az Úr Jézusban az egyedül igazi és maradandó gazdagságot, nem hagynád, hogy ez a világ többé bármivel is elvakítson! Jézus Krisztus érted is kifizette a legnagyobb árat, hogy örökre megmentessen.

Életed legszebb és legfontosabb napja lesz az a nap, amikor igent mondasz Jézus Krisztusnak, és megszaba-

dulsz a bűneid nyomasztó terhétől! Ha tudnád, mennyire szeret Isten és mi mindent tett érted az Úr Jézus, hogy örökre megmentsen, egyetlen napot sem akarnál többé nélküle élni! Ezt sok fiatal és idősebb ember is megerősítheti, akik Jézus Krisztushoz jöttek és benne megtalálták az igazi életet. Egyetlen vallás vagy egyház sem adhatja meg neked az életet, és nem segíthet hozzá ahhoz a gazdagsághoz, amely után szíve mélyén minden ember vágyakozik.

A következő történet egy 17 éves fiúról szól, akit nevezünk Olivérnek. Az ő élete is csak egy példa a sok közül, hogy Jézus Krisztus még a halálban is az élet, és valóban sokkal többet tud adni, mint bármilyen halott vallás az embernek adni képes. Az alábbi esemény, amelyről egy tábori orvos számol be, az 1. világháború alatt történt:

Egy rajtaütésszerű támadás után többszáz katona került a kórházamba, akik között 28 olyan súlyos sérült volt, hogy azonnal szükségessé vált az orvosi beavatkozás. Egyeseknek a lábát kellett levágni, másoknak a karját, és voltak olyanok, akiknek mindkettőt. Ez utóbbiak közé tartozott az a fiú is, akit alig három hónappal korábban soroztak be. Túlságosan fiatal volt, ezért kórházi szolgálatra osztották be. Amikor az asszisztáló orvos az operáció előtt kloroformot akart neki adni, oldalra fordította a fejét és határozottan tiltakozott ellene. Amikor tudomására hozták, hogy ez az orvos parancsa, így felelt: „Küldjék hozzám az orvost!”

Az ágyához mentem és megkérdeztem: „Fiatalember, miért utasítod vissza a kloroformot? Amikor súlyos sebesüléssel megtaláltalak, olyan gyenge voltál, hogy már azt hittem, kár téged idehozni. Amikor nagy kék szemedet kinyitottad, arra gondoltam, talán valahol él az édesanyád, és ebben a pillanatban is a fiára gondol. Ezért nem akarta-

lak egyszerűen otthagyni, hogy meghalj, és kiadtam a parancsot, hogy hozzanak ide. De olyan sok vért vesztettél, hogy túlságosan gyenge vagy, és altatás nélkül nem bírod ki a műtétet. Fogadd csak el!”

Kezét a kezemre tette, a szemembe nézett és így szólt: „Doktor úr! Majdnem tíz éves voltam, amikor egy vasárnap délután istentiszteleten átadtam az életemet az Úr Jézusnak. Már akkor megtanultam benne bízni, és azóta sem csalódtam benne. Tudom, hogy most is bízhatok benne. Ő az én Üdvözítőm, és megtart akkor is, ha ön a karomat és a lábamat amputálja.”

Ekkor megkérdeztem, hogy legalább egy kis konyakot nem adhatnék-e neki. Megint rámnézett és így szólt: „Doktor úr! Öt éves koromban anyám letérdelt mellém, magához ölelt és így szólt: »Olivér, arra kérem az Úr Jézust, hogy sohase ismerd meg az erős italok ízét. Apád iszákos volt és úgy is halt meg. Akkor arra kértem Istent, hogy legyen olyan emberré téged, aki másokat óv az alkoholtól.« Most 17 éves vagyok, de sohasem ittam a kávénál vagy teánál erősebb italt. Most minden valószínűség szerint meg fogok halni és az Úr Jézushoz megyek a dicsőségbe. Ezért arra kérem, hogy ne kelljen ezt a lépést alkohollal a gyomromban megtennem.”

Sohasem fogom elfelejteni ennek a fiúnak a pillantását. Akkoriban nem törődtem Jézus Krisztussal, de tiszteletben tartottam a fiú Üdvözítője iránti hűségét. Amikor láttam, mennyire bízik benne, és az utolsó pillanatig szereti, valami megérintette a szívemet, és ennek a fiúnak megtettem, amit sohasem tettem meg más katonával. Megkérdeztem, ne hívjak-e hozzá tábori lelkészt. „Ó igen, doktor úr!” – felelte. Amikor a lelkész megérkezett, rögtön megismerte a fiút, mert gyakran látta a tábori istentiszteleteken. Megfogta

a kezét, és így szólt: „Olivér, nagyon sajnálom, hogy ilyen súlyosan megsebesültél.” „Ó, jól vagyok” – felelte. – „Az orvos kloroformot akart nekem adni, de én nem akarom. Aztán konyakot ajánlott, de azt is visszautasítottam. Ha az Úr Jézus most magához hív, tiszta értelemmel akarok hozzá menni.”

„Olivér, talán életben maradsz – mondta a lelkész –, de ha az Úr mégis hazahívna, tehetnék-e még valamit érted?” „Igen, legyen szíves, vegye elő a párnám alól a kis Bibliámat! Megtalálja benne az édesanyám címét. Kérem, küldje el neki a Bibliámat és írja meg neki, hogy attól a naptól kezdve, amikor el kellett jönnöm otthonról, egyetlen napot sem hagytam anélkül elmúlni, hogy ne olvastam volna Bibliát, és minden nap imádkoztam azért, hogy Isten áldja meg édesanyámat! Egyszer sem felejtettem el, akár továbbvonultunk valahová, akár a kórházban voltunk.”

Olivér ekkor hozzám fordult: „Doktor úr! Most már operálhat. És megígérem önnek, hogy egyszer sem fogok jajgatni, miközben levágja a karomat és a lábamat.” Nekem azonban nem volt bátorságom hozzá, hogy ehhez a műtét-hez kést vegyek a kezembe, mielőtt a szomszéd szobában meg nem engedek magamnak egy pohár italt súlyos kötelességem teljesítése előtt. Miközben átvágtam a húst, Olivér ajkát egyetlen hang sem hagyta el. Amikor azonban a csontot próbáltam leválasztani, a fiú párnája csücskét tömte a szájába, ám ekkor is csak ennyit hallottam: – „Ó Úr Jézus, drága Jézus Krisztus, köszönöm neked, hogy most nagyon közel vagy hozzám és segítesz.” Megtartotta az ígéretét, nem jajgatott.

Éjszaka nem tudtam elaludni. Bármerre fordultam, mindenütt a fiú szelíd kék szemét láttam, és ha behunytam a szememet, fülemben csengtek szavai: „Ó Úr Jézus, drága

Jézus Krisztus, köszönöm neked, hogy most nagyon közel vagy hozzám és segítesz.” Valamikor éjfél és egy óra között felkeltem, és átmentem a kórterembe, amit addig sohasem tettem meg, hacsak külön nem hívtak. Mindenképpen látni akartam a fiút. Érkezésemkor elmondták, hogy a reménytelen esetek közül 16-an meghaltak, akiket már át is vittek a boncterembe. „Olivér hogy van? Ő is a halottak között van?” – kérdeztem. Nem, doktor úr – felelte az ápoló – olya mélyen alszik, akár egy gyerek. Amikor az ágya mellé léptem, az egyik nővér elmondta, hogy este kilenc óra tájban két fiatalember kereste fel a kórházat egy közeli gyülekezetből, akik felolvastak a fiúnak a Bibliából és imádkoztak vele. „Letérdeltek Olivér ágya mellett – mesélte –, és igazán szívből imádkoztak. Utána énekeltek, de olyan szépen, hogy ilyen szép éneket eddig még sohasem hallottam: »Ó milyen jó benned bízni, Úr Jézus, átadom magam neked. Boldogan, hogy odaát megláthatlak téged, és örökre a tied maradok!« Még Olivér is bekapcsolódott, és mindnyájan együtt énekeltek. Egyszerűen nem voltam képes megérteni, hogyan tud még ez a fiú énekelni azok után, hogy olyan elképzelhetetlen fájdalmakat élt át.”

Öt nappal azután, hogy amputáltam a karját és a lábát, az ágyához hivatott. Tőle hallottam aznap életemben először az evangéliumot: „Doktor úr! Elérkezett az idő, amikor mehetek és meglátom Őt, aki meghalt a bűneimért. Nem hinném, hogy megérem a következő napfelkeltét. De hálát adok az én Uramnak, és örülök, hogy nemsokára nála lehetek. Mielőtt meghalok, teljes szíveimből meg szeretném köszönni a jóságát. Doktor úr! Ön zsidó ember. Nem hisz Jézusban. Mégis arra kérem, hogy maradjon itt, a halálos ágyam mellett addig a pillanatig, amíg a Megváltóm magához nem hív!”

Megpróbáltam ottmaradni, de nem voltam rá képes. Nem volt bátorságom ott állni és végignézni, hogyan megy ez a fiatal keresztyén ujjongva Jézusához, akit én nem ismerek. Kisiettem a teremből. Leültem a szobámban és kezembe tettem az arcomat. Húsz perc múlva jött az ápoló, és szólt, hogy Olivér látni akar.

„Éppen most jártam nála, és nem szeretném végignézni, amikor meghal” – feleltem. „De doktor úr, azt mondja, hogy még egyszer beszélnie kell önnel, mielőtt meghal.” Elhatároztam, hogy odamegyek vigasztalni, majd hagyom meghalni. Megfogadtam azonban, hogy ami Jézust illeti, nem hagyom, hogy egyetlen szóval is befolyásoljon. Amikor ágyához értem, láttam, hogy gyorsan közeledik a vég. Ágya mellé ültem. Megkért, hogy fogjam meg a kezét, majd így szólt: „Szeretem önt, doktor úr, mert ön zsidó ember. A legjobb barátom, akit ezen a világon találtam, zsidó származású volt.”

Megkérdeztem, ki a legjobb barátja. „Jézus Krisztus – felelte –, akihez oda szeretném önt is vezetni, mielőtt meghalok. Doktor úr, ígérje meg, hogy sohasem felejt el, amit most mondok önnek!” Megígértem, mire a fiú folytatta: „Öt nappal ezelőtt, amikor a karomat és a lábamat levágta, az Úr Jézushoz imádkoztam, hogy mentse meg a lelkét.”

Szavai mélyen a szívembe hatoltak. Nem tudtam megérteni, hogy miközben a lehető legnagyobb fájdalmakat okoztam neki, annyira meg tudott feledkezni magáról és semmi másra nem gondolt, mint Megváltójára és az én elveszett lelkemre. Csak ennyit tudtam mondani neki: „Fiam, nemsokára minden jó lesz.” – Ezekkel a szavakkal hagytam ott, és 20 perc múlva elaludt „biztonságban Jézus karjában”.

Kórházamban a háború alatt katonák százai haltak meg, de csak egyet kísértem el utolsó útjára. Ez az egy a 17 éves Olivér volt. Nagy utat kellett megtennem, hogy a temetésén részt vehessek.

A fiú utolsó szavai nagy hatással voltak rám. Abban az időben gazdag ember voltam, sok pénzem volt. Szívesen áldoztam volna fel vagyonomat az utolsó fillérig, ha helyette Krisztust úgy tudtam volna szeretni, mint Olivérnél láttam. Vannak azonban dolgok, amelyeket pénzen nem lehet megszerezni. Sajnos, nemsokára elfelejtettem a fiú prédikációját, őt magát azonban sohasem felejttem el.

Ma tudom, hogy már akkoriban is súlyos bűntudat gyötört, de még mintegy tíz évig harcoltam Jézus ellen, még hozzá az ortodox zsidó minden érvével.

Ekkor azonban Isten meghallgatta Olivér imádságát, amelyet közvetlenül halála előtt értem mondott, és Isten megmentette a lelkemet. Élő hitre találtam Jézus Krisztusban, Isten Fiában, aki az én bűneimért is meghalt.

Mintegy másfél évvel megtérésem után egy idegen városban istentiszteleten vettem részt. Az alkalmon különböző keresztyének számoltak be életükről. Miután többen beszéltek, egy idős hölgy állt fel: „Kedves barátaim! Talán ez az utolsó alkalom, hogy megadatik nekem ez a kiváltság, amikor Megváltómról tehetek bizonyosságot. Nagy öröm tudni, hogy nemsokára találkozhatom a fiammal az Úr Jézusnál a mennyben. Fiamat a háború alatt behívták, és súlyosan megsebesült. Egy kedves zsidó orvos kezelte, aki amputálta a karját és a lábát. Fiam azonban a műtét után öt nappal meghalt.

A tábori lelkész levelet írt nekem és elküldte fiam Bibliáját. Levelében arról számolt be, hogy Olivér fiam halála órájában magához hívatta az orvost, és elmondta neki:

»Doktor úr, mielőtt meghalok, el akarom önnek mondani, hogy öt nappal ezelőtt, amikor levágta a karomat és a lábamat, azt kértem az Úr Jézustól, hogy mentse meg az ön lelkét.«»

Amikor meghallottam az idős hölgy szavait, nem tudtam ülvé maradni. Felálltam, megragadtam a kezét és így szóltam: „Isten áldja meg, kedves testvérem! Az Úr meghallgatta fia imádságát. Én vagyok az a zsidó orvos, akiért Olivér imádkozott. És Megváltója ma már az én Megváltóm is.”

Ennek a megindító történetnek az elolvasása után szeretném hallani a válaszodat! Nem volt-e irigylésre méltó Olivér, súlyos sebesülése és korai halála ellenére is? Olyan belső gazdagsága volt, amelyet a legtöbb ember nem ismer. Halálunk órájában derül ki, mi a gazdagságunk, valóban gazdagok vagyunk-e Istenben, vagy csak földi „gazdagságunk” volt. Olivérhez hasonlóan mi is örömmel és bizalommal várjuk halálunk pillanatát – vagy minden eltűnik, mert életünket csak a földi dolgok töltötték be, és csak múlandó dolgokért élünk? Minden félretett pénzünk és vagyonunk, az elért eredmények és diplomáink, jótetteink és kitüntetéseink itt maradnak, semmit nem vihetünk át magunkkal a halál küszöbén az örökkévalóságba.

Ezért szeretnék ma arra biztatni, hogy legyél teljes, igazi keresztyén! Tudatosan dönts el szívedben, hogy Krisztust választod, és egyedül Őt kövesd! Így tapasztalod meg a teljes örömet Jézus Krisztusban, amely a bajban, sőt a halálban is megmarad.

Olivér teljesen biztos volt üdvösségében és örök életében. Ezért tudta nem sokkal halála előtt énekelni: „Ó milyen jó benned bízni, Úr Jézus, átadom magam neked. Boldogan, hogy odaát megláthatlak téged, és örökké a tied

maradok!" Tapasztalatból tehetett bizonyosságot: „Tudom, az én Megváltóm él! Ez a bizonyosság örömet ad. Itt nem a vallásról vagy gyülekezeti hovatartozásról van szó. Ennél több kell nekünk! Halálunk órájában nem segítenek „kegyes mondások, keresztyén hagyományok vagy szentségek. Arra a gazdagságra van szükségünk, amelyet a világ semmilyen szenvedése, sőt a halál sem vehet el tőlünk, olyan életre van szükségünk, amely már a halált is legyőzte! Ez az Istenből való élet nem hasonlítható össze semmilyen vallással, s nem keresztyén szokásokból vagy kívülről megtanult énekversekből vagy igeversekből áll.

Ez az élet egy Személy, aki a halált megfosztotta hatalmától! Ez Jézus Krisztus, Isten keresztre feszített és feltámadott Fia, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Akié a Fiú – aki nemcsak elméletben hisz benne és tartja igaznak, amit a Biblia róla mond vagy az egyház róla tanít –, azé az örök élet! Micsoda örökség, micsoda gazdagság!

Kedves Olvasó! Nem akarod-e megismerni ezt az életet, a legnagyobb kincset, és nem akarod-e, hogy a tied legyen? Olyan vagyon boldog örököse lehetsz, amiért egyszer a világ leggazdagabb és legtekintélyesebb emberei is irigyelni fognak!

Bárcsak találnék rá szavakat, hogy ezt az Istenben megtalált gazdagságot le tudjam írni, és bárcsak megértet-hetném veled, hogy Jézus Krisztus mennyire szeret! Ne várj kedvezőbb alkalomra! Azzal se próbálkozz, hogy életedet magad irányítod vagy teszed jobbá! Hiábavaló minden olyan erőfeszítés, hogy jó cselekedetekkel kiérdemeljük a mennyet. Nem, egyetlen alkalom és egyetlen óra sem olyan kedvező, mint a mostani, ne habozz hát tovább! Egyedül Jézus Krisztus tud igazi életet, örök életet adni.

Szakíts minden Istennel szembeni közömbösségeddel, minden csupán külső hagyománnyal, amely nem használ neked semmit. Tudatosan add át az életedet Isten Fiának, és fogadd be mint személyes Megmentődöt és Uradat! Csak így lehet a tied az a gazdagság, amelynek örökkévaló értéke van.

Akár kiáltó bűnökben élsz, akár jó „keresztyén” és hűséges templomjáró vagy – így nem állhatsz meg Isten előtt, nem is tudod saját magadat megmenteni. Egyetlen lelkipásztor és egyetlen egyház sem tudja megtenni helyetted! Egyedül az Úr Jézusban, Isten Fiában találsz szabadulást, békességet Istennel, örök üdvösséget – igen, azt a gazdagságot, amely még a halálban is megmarad.

Sokan nevezik magukat „keresztyénnek”, és közben csak „majdnem-vallásuk” van. Tudnak Jézus Krisztusról, mindennel egyetértenek, amit a Biblia mond és az egyház tanít. Ami a legtöbb emberből minden vallásossága ellenére is hiányzik, az Istentől való élet és a békesség Istennel.

Biztosan sokat hallottál már Jézus Krisztusról, talán jársz is istentiszteletre, sőt Bibliát is olvasol. Nem ismeretlenek előtted a keresztyén énekek sem. Ám a végső, döntő lépést az Úr Jézushoz még nem tetted meg, amitől az életben minden függ. Arra kérlek, ne maradj tovább ilyen „majdnem-keresztyén”, akiről el lehetne mondani: „Nem sok hiányzik”. Olyan sokan viselik ugyan a nevét, mégis csak hallomásból ismerik Jézus Krisztust. Ezek az emberek majdnem keresztyének, majdnem megtértek, majdnem megmenekültek – milyen tragédia! Sok ilyen ember él nálunk.

Sokan az egyházi tagságukban bíznak, de még sohasem voltak igazi keresztyének. Egész keresztyénségük vallási kötelezettségekből és szertartásokból áll, amelyeket

„istentiszteletnek” neveznek és csak úgy elszenvednek. Talán éppen ezért a keresztyénség is ellenszenvessé vált előtted, és rettenetesen unalmasnak és hitelt nem érdemlőnek tűnik minden, ami Istennel áll kapcsolatban. A halottat az ember mosdathatja, a legmodernebb ruhadarabokat adhatja rá, attól még nem lesz benne élet. Ilyen kivétel nélkül minden ember, Isten szemében szellemileg halott, akár valamilyen vallást képvisel, egy egyház tagja, akár nem. Bűnünk elválaszt Istentől, és attól, aki az élet.

Az Úr Jézus mondja: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (János 3,3). Kedves Olvasó! Megtapasztaltad már ezt az életedben?

Valóban Isten gyermeke vagy? Vagy csak „keresztyének” nevezed magad, anélkül, hogy Krisztust, mint Megváltódat ismernéd?

Az embernek nem vallásra van szüksége a szabaduláshoz, hanem egyetlen Szabadítóra, aki valóban él és meg tud szabadítani: Jézus Krisztusra! Nem azt kérdezem, hogy valamilyen egyház tagja vagy-e, hanem azt, hogy milyen a kapcsolatod Jézussal. Valóban ismered-e Őt, mint személyes Megváltódat és Uradat? Tudatosan behívtad-e az életedbe Jézus Krisztust, és egészen biztos vagy-e szabadulásodban és üdvösségedben az Úr Jézusban? – Ha nem, akkor a legfontosabb hiányzik az életedben. Jézus Krisztusra van szükséged! Személyes kapcsolatra van szükséged Istennel! „Akié a Fiú, azé az élet! Akiben nincs meg az Isten Fia, az sincs meg abban” – mondja a Biblia.

Ne tégy úgy, mint a gazdag ifjú, aki ugyan odament Jézushoz kérdésével: „Mit tegyek, hogy az örök életet elnyerjem?”, de aztán szomorúan fordult el az Úrtól, mert nem volt hajlandó felszólítását követni. Jézus ránézett és megszerette! – Kedves Olvasó! Jézus szeretettel néz rád is!

Nem akarja, hogy eltékozz az életedet, és egyszer örökre elvesz. Isten jobb jövőt tervezett neked. Odamehetsz hozzá, elveheted tőle a szabadulást, amelyet Jézus Krisztus neked is megszerzett. Még ha mindent meg is engedhetnél magadnak és semmiben sem éreznél hiányt különben, Jézus Krisztus nélkül egyáltalán nem érdemes élni.

Hiába adta volna oda Isten a Fiát érted? Gondold meg, kérek, hogy Jézus Krisztus helyetted, a bűneidért milyen kimondhatatlanul szenvedett! Nem őneki volt ott helye a kereszten, mert ő Isten Fia és büntelen volt. Hanem neked és nekem! Mi érdemeltünk volna halált. Isten Igéje azt tanítja, hogy minden lélek, aki vétkezik, megérdemli a halált és meg kell halnia (Ezékiel 18,4), és sem arany, sem ezüst nem menthet meg minket Isten haragjának napján (Zofóniás 1,18). Sokan a vagyonukra hagyatkoznak, és nagy gazdagságukkal dicsekednek. Pedig egyetlen testvér sem válthatja meg a másikat, nem adhat Istennek váltságdíjat! „Olyan drága az élet váltsága, végleg le kell tennie róla” (Zsoltár 49,7-9). A halottakért mondott imádságok sem használnak semmit, a meghalt szentek könyörgései sem.

Van azonban egy magányos, kopár domb, amelyet Golgotának neveznek. Két halálraítélt függött ott a kereszten, akiket gyilkosság miatt ítélték el, és kettőjük között egy töviskoronás férfi. Vér folyt a kezéből és a lábából, és vér patakzott az oldalából is, homlokáról végigfolyt az arcán. – Ki ez a szenvedő ember, ez a legmegvetettebb? Jézus Krisztus ő, Isten Fia: „A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békelegységünk legyen, és az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézsaiás 53,5).

„Jézusnak valóban szenvednie kellett és meg kellett halnia a bűneimért?” – kérdezed talán. – „Nem tudna-e Isten egyszerűen megbocsátani nekem, ha kérem?” Nem, mert Isten igazságos! Nem vehette el minden további nélkül a halálos ítéletet, amelyet kimondott fölöttünk, és amelyet megérdemeltünk.

Jézus Krisztus kereszthalálával, kiontott vérével Isten megszerezte számunkra a bocsánatot, a szabadulást és az örök életet. Máshogy nem menekülhetünk meg. Csak az Úr Jézus drága vére tisztít meg és szabadít meg minden szolgaságtól és a bűn kényszerétől. Bár a Sátán örömet és gazdagságot ígér, ám kirabol és végül mindentől megfoszt, ami ma még olyan kedvesnek és értékesnek tűnik. Amire ma még támaszkodunk, abból semmit sem vihetünk magunkkal az örökkévalóságba.

Az utolsó ingnek köztudottan nincs zsebe. Ezekből a dolgokból semmi sem segíthet akkor, amikor Isten elé kell lépnünk és számot kell adnunk az életünkről.

Cromwell, a híres angol államférfi idejében egy fiatal férfit lázadás miatt halálra ítélték. Amikor felesége meghallotta a hírt, Cromwellhez sietett, lábához borult, és sírva kérte, hogy engedje el a büntetést. A szigorú bíró azonban így felelt: „Fellázdadt az állam ellen, és az igazság halálát követeli. Holnap este naplementekor, amikor az esti harangszó megcsendül, feje legördül a homokba.”

A kivégzés előtti éjszakát mind az elítélt, mind hozzátartozói is vigasztalhatatlanul töltötték. A következő este vajon valóban örökre elválasztja őket egymástól?

Nap közben a piactéren egyre nőtt a tömeg. Barát és elenség oda gyülekezett, hogy szemtanúja legyen a fiatal férfi kivégzésének. Végre elérkezett az idő, a foglyot a hóhér elé vezették. Mindenki nagy izgalommal várta a torony-

ból a harangkondulást. Harangszó azonban nem hallatszott. A bíró türelmetlenkedni kezdett. Elküldtek néhány szolgát a haranghoz, hogy nézzenek utána, mi történhetett. Rettenetes kép fogadta a férfiakat. A harang nyelvén egy fiatal, gyenge asszony függött, hogy minden egyes alkalommal, amikor a vasnyelvnek a harang falához kellett ütődnie, kezét közé tegye. A harang és nyelve már véres volt, és vér csöpögött a földre is. A szolgák felismerték az elítélt feleségét, és majdnem kővé váltak.

A hír gyorsan eljutott a bíróhoz. A téren halálos csend lett. Mindenki rendkívüli eseményt sejtett. Az elítéltnak a torkában dobogott a szíve. Most mi fog történni? – Közben a halálraítélt feleségét lehozták a térre. Amikor a bíró meglátta az asszony szétvert kezét, könny szökött a szemébe, és azt mondta neki: „Mebűnhődtél a férjed vétkéért és megmentetted az életét! A férjed szabad!” Azonnal kiadta a hóhérnak a parancsot, hogy tegye el pallosát, majd hazaküldte a kíváncsi tömeget.

Senki sem tudná leírni a viszontlátást a férfi és családja között. El lehet képzelni, milyen érzésekkel ápolhatta a megmentett férfi felesége kezét és milyen tisztelettel nézhettek a gyerekek anyjuk kezére! A sebhelyek évekkel később is ékesen beszéltek. „Ezt tettem érted!”

Kedves Olvasó! Tudsz ilyen kezekről? – Ezek Jézus Krisztus kezei! Kimondhatatlan fájdalommal véreztek érted és értem. Áldozata összehasonlíthatatlanul nagyobb és többet jelent, mint ennek a fiatalasszonynak szeretetből való tette. Nemcsak kezét és lábát verték át a szögek a Golgota keresztyén értünk, hanem egészen a halálba adta magát, mert szeret minket!

Értünk, a lázadókért, Isten ellenségeiért, az örök halálra ítétekért lépett a résbe, és bűnhődött vérével a vétkeinkért.

Megváltott az örök ítélettől. – Képes vagy továbbra is hitetlenségben élni, anélkül hogy Isten után érdeklődnél? Komolyan vissza akarod utasítani Isten szeretetét, megveted, amit Jézus érted tett és érted szenvedett? – Figyelj csak: mindezt érted tette Jézus, igen, teérted! A te bűnödért sebesítették meg és szenvedett. A te bűnödért és az én bűnömért valakinek fizetnie, sőt bűnhődnie kellett. Nehezünkre esik ugyan elismerni, hogy bűnösök vagyunk, de minden bűnnek büntetése van.

Azt hisszük, hogy a bűnért bocsánatot kell kérnünk, és ezzel az ügyet rendeztük. Ezzel azonban nem teszünk eleget Isten törvényének, mert Isten igazságos. Minden bűn követeli jogos büntetését, és jóvá kell tenni, amit elkövetünk. Nem más, mint Isten Fia lépett helyettünk a törésre, mivel Isten olyan kimondhatatlanul szeret minket. Az Úr Jézus önként magára vette a büntetést, amelyet mi érdemeltünk meg. „Úgy szerette Isten a világot (téged is és engem is), hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3,16). Jézus Krisztus azért halt meg, hogy te élhess!

Sehol a világon nem találsz nála jobb barátot. Ezért még ma menj oda Jézus Krisztushoz, és valld be neki, hogy eddig milyen közömbös volt számodra. Ismerd el előtte, hogy nem volt igazad, valld meg neki minden bűnödöt – és meglátod, sőt csodálkozni fogsz, mennyire szeret téged Isten!

Ismerd el nyíltan a bűnödöt, amelyért az Úr Jézusnak az életét kellett adnia! Valld meg neki minden bűnödöt, és még ma tudatosan fordíts hátat a széles útnak, amelyen különben sem találsz maradandó örömet! Isten előtt nem rejtőzhetsz el, bűneidet sem rejtheted el előle. Ha bújócskát játszunk Istennel, csak magunknak ártunk.

Kérlek, ne halogasd a döntésedet Krisztus mellett! Ne mondd: „Holnap!” Meg is halhatsz, mielőtt a Nap újra felkel. – „Holnap!” Ez valamilyen sziget képzeleted nagy óceánjában, amelyet még egyetlen tengerész sem talált meg. „Holnap!” Semmi sem bizonytalanabb ennél. „Holnap”, lehetséges, hogy holnap a pokolban és kínban nyitod ki a szemedet. A „holnap” a Sátán határidőnaplójában található. Isten azonban azt mondja: „Ma”. – Ha valaki mindig új életet akar kezdeni Krisztussal, és mégsem teszi, az olyan, mintha valaki az evést, az ivást és az alvást el akarná használni egyik napról a másikra, míg összeesik és meghal. Használd ki a lehetőséget, amellyel Isten ma neked megmentést kínál! Van az életben egy pillanat, amikor már túl késő, amikor elmulasztjuk az alkalmat, hogy odatérjünk Istenhez. Isten minden emberhez kétszer-háromszor szól. Nem tudom, veled már hányszor beszélt, egyet azonban tudok: Isten *ma* szól hozzád. Ma egyedülálló alkalmat kapsz a szabadulásra. Ezért ne habozz tovább!

A Niagara-folyó partján, a zúgók kezdeténél, amelyek már a vízesésre készítenek elő, egy tábla látható, amelyen a következő figyelmeztetés áll: „Innentől kezdve nincs menekvés!” Mindenkin hideg borzongás fut át, aki ezeket a szavakat olvassa, akármennyire biztosnak is érzi lába alatt a talajt. Ha valaki innen letekint a hihetetlen sebességgel tovaszárguló vízre, átérzi a fenti szavak teljes igazságát és jelentőségét. Aki belekerül ezekbe az örvényekbe, az többé nem tud megfordulni, többé nem tud partra evezni, barátai többé nem tudják megmenteni. Még él ugyan, de már a halál martaléka. Minden reményéről lemondhat, nincs többé szabadulás, a hatalmas víztömegek egyre gyorsabban és gyorsabban ragadják magukkal, míg a halál véget nem vet páni félelmének.

Kedves Olvasó! Kérlek, ne lépd túl a megmenekülés vonalát! Még nem késő számodra! Még tart a kegyelmi idő, Isten még felkínálja neked a bűnbánat és megtérés lehetőségét. Még van menekvés lehetőség! Isten azonban nem számítja ezt be neked „automatikusan”, mert halálba adta szeretett Fiát érted. Ugyanígy nem részesülsz örök üdvösségben valamilyen szentség, keresztség vagy szent áldozás alapján. Ez lehetetlen lenne! Tudatosan kell döntened, hogy meg akarsz-e menekülni vagy örökre el akarsz-e veszni. Nem maradhatsz semleges! Jézus mondja: „Aki nincs velem, az ellenem van!” Ma vagy a mennybe vezető úton, vagy a pokolba vezető széles úton vagy. Istennél nincs arany középút, hanem csak „vagy-vagy”! Vagy Isten gyermeke lettél, mert őszinte szívvel minden bűnödöt napvilágra hoztad, megvallottad az Úr Jézusnak és megbántad – vagy minden vallásosságod és egyházi tagságod ellenére az ördög gyermeke vagy. Isten előtt nem számít a keresztyén neveltetés vagy vallás, és az ördögöt ugyanolyan kevéssé érdeklik kegyes hagyományaink és istentiszteleti szertartásaink.

Többre, bűnbocsánatra, megmentésre, szabadulásra, megváltásra van szükségünk, aki a Sátán hatalmából és a bűn szolgaságából meg tud szabadítani! Jézus Krisztus Isten Fia az egyedüli Szabadító!

„Akik pedig befogadták őt (Krisztust), azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében” (János 1,12). „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, megbocsátja bűneinket (Istennek), és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1János 1,9).

Senkinek sem kell kétségbe esnie bűnének és vádoló lelkiismeretének terhe alatt. Hiszen Jézus Krisztus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett! Ne uta-

sítsd vissza Őt, és ismerd el, hogy nélküle elvesztél és szükséged van szabadítására!

Egyedül az Úr Jézusban találjuk meg most és mindörökké a legnagyobb gazdagságot és a legnagyobb örömet. Nélküle nemcsak értéktelen az élet, hanem a legnagyobb öncsalás. Ábrándoknak adjuk át magunkat és olyan életről álmodunk, ami nem is élet. „Aki a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban” (1János 5,12). Mózes, Isten szolgája Izráelt egykor választás elé állította: „Előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd az életet, hogy élhess te és utódaid is” (5Mózes 30,19).

Nehéz lenne ma még a döntés? Isten legnagyobb gazdagsága arra vár, hogy átvedd. Ugyanis Jézus Krisztus Isten ajándéka minden embernek. „Hogyne ajándékozna (Isten) vele együtt (Jézus Krisztussal) mindent minekünk?”

Az lenne a legjobb, ha most elmennél valahová, ahol egyedül vagy, hogy zavartalanul imádkozhass. Vidd Őelé egész bűnös múltadat és mondj el mindent az Úr Jézusnak, ami nyomaszt! Öntsd ki előtte szívedet, és nevezd meg minden egyes bűnt, amire csak emlékszel, lehetőleg hangos imádságban! Mondd el neki, hogy fájnak a bűneid, és az Ő erejével tudatosan fordulj el minden felismert bűntől! Ne játssz többé könnyelműen valamilyen bűnnel, hanem minden olyan kapcsolatot szakíts meg, ami újból bűnre vezethetne, még ha pillanatnyilag úgy is tűnik, hogy hátrányokkal járhat! Semmisíts meg vagy égess el minden olyan birtokodban levő írást vagy tárgyat, amivel eddig a bűnt szolgáltad és amivel a Sátán bizonyos igényeket és követeléseket támaszthat az életedre.

Minél őszintébben megbánod minden bűnödöt az Úr előtt, minél alaposabban megtisztítod az életedet és min-

dent eltávolítasz, ami elválaszt Istentől, annál nagyobb, hatalmasabb örömet fogsz kapni az Úr Jézusban és olyan békességet Istenben, amely minden elképzelést felülhalad.

Valóban egyetlen királlyal vagy császárral, világnak egyetlen nagy vagy gazdag emberével sem cserélnék. Mindnyájuknak itt kell hagyniuk mindazt, amit életükben megszereztek. Az én „kincsem” és gazdagságom másfajta, amelyet sem a rozsdá, sem a molyok nem tehetnek tönkre.

Mennyire örülnék neki, ha te is erre a valódi gazdagságra vágynál Istenben. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall? Mit használ neked, ha itt mindent elérhetsz, mindent megszerezhetsz, amiről mások csak álmodnak? Gondold meg, közötted és a halál között is csak *egyetlen* lépés van! És mit nevezel majd sajátodnak, mit vihetsz magaddal az örökkévalóságba? – Abból semmi sem használ, amiben ma még örömed telik és amit Isten nélkül életed értelmének tartasz!

Csak *egy* dolog számít és csak *egy* dolog maradandó, az élet Istentől, az örök élet, amelyet csak az Úr Jézusban találhatsz meg, nem a jó cselekedetekben, nem a vallásban, nem a szentségekben vagy bármi másban. Bár sok ajándék van a földön, de csak Jézus Krisztus visz el a célhoz!

Most imádságban az Úr Jézushoz mehetsz, és megvallhatod neki minden bűnödöt.

A következő szavak segíthetnek ebben neked:

„Úr Jézus, köszönöm neked, hogy az én bűneimért is meghaltál. Köszönöm, hogy most hozzád jöhetek, és segítségül hívhatom nevedet. Köszönöm, Úr Jézus, hogy annyira szeretsz, és hogy drága véred minden bűnömötől megtisztít. Elismerem, hogy nélküled elvesztem. Bűneim elválasztanak tőled. Ezért most megvallom neked minden bűnömet.”

(Kérlek, egyenként sorold fel a bűneidet, amelyekre emlékszel! Ne siesd el! Miután minden bűnödöt megvallottad az Úr Jézusnak, imádkozz tovább őszinte szívvel.)

„Úr Jézus, kérek, bocsásd meg minden bűnömet és oldozz fel a Sátán minden kötelékétől és igényétől az életemre. Kérlek mutasd meg, hol hagytam magam könnyelműen foglyul ejteni a Sátántól babonával vagy okkult dolgokkal!

Köszönöm, Úr Jézus a hatalmas győzelmi erőt drága véredben! A golgotai kereszten széttörted a Sátán hatalmát és az ördög minden igényét, minden követelését teljesen semmivé teszed az életemben! Kérlek, jöjj a szívembe, Úr Jézus, egészen a tied akarok lenni. Amennyire lehetséges, jóvá akarom tenni a másoknak okozott károkat, az igazságtalanságot. A Te erőddel most elfordulok minden felismert bűnömtől és halott vallásosságomtól. Jézus Krisztus nevében tudatosan megszakítom a kapcsolatot a Sátánnal, és Isten akaratát választom életem számára.

Mennyei Atyám! Köszönöm, hogy most a te gyermeked lehetek, és így élhetek tovább, mert te szeretett Fiadat a halálba adtad és feltámasztottad értem. Az Úr Jézusért fogadtál el most is. Dicsőítlek irántam való szeretetedért. Ámen.”

Ha ezt őszinte szívvel el tudod mondani, és mától kezdve tudatosan az Úr Jézussal akarsz járni az új életben, írj nekünk döntésedről! Nagyon örülnénk neki és imádkoznánk érted.

H. D.

KAPCSOLATCÍMEK

Evangéliumi Kiadó
Ganzenstr. 13.
D-70567 STUTTGART

Evangéliumi Kiadó
és Iratmisszió
Ó utca 16.
H-1066 BUDAPEST

Szlovákiában:

Misijná spoločnosť Evanjelia Ježiša Krista
Púpavová 4
SK-841 04 BRATISLAVA

Romániában:

Babos Márton
Str. Castanilor 3. ap. 30
RO-3400 CLUJ-NAPOCA

Jugoszláviában:

Bicó Szilárd
Karadjordjev put 97
YU-24000 SUBOTICA

Régi időkben szokás volt, hogy előkelő emberek a maguk szórakoztatására udvari bolondot, tréfacsinálót tartottak. Egy grófnak is volt egy ilyen bolondja. Adott neki egy csörgős botot, ezekkel a szavakkal: »Tartsd meg mindaddig, amíg találkozol valakivel, aki még nálad is nagyobb bolond; annak add majd át.« Néhány év múlva a gróf súlyos beteg lett. Megtudta ezt a bolond, és azt is, hogy urának már nem sok ideje van hátra. Meglátogatta urát és azt kérdezte tőle: »És most hová vezet az utad?« – »Messze, nagyon messze« – felelte amaz. »És mikor jössz vissza? Egy hónap múlva?« – »Nem!« – »Egy év múlva?« – »Nem.« – »Hát mikor? Soha?« – »Soha.« – »És milyen előkészületeket tettél az útra?« – »Semmilyen.« – »Mindörökre elutazol teljesen felkészületlenül? Tessék, itt a botom, ilyen nagy bolondságot még soha életemben nem tapasztaltam.«